

tramp

kč 1.-

č. 45

co chcete?
pokoj lidem dobré vůle!

— Moje stará se ve mně vidí.

— No, když vidím tvý oblejskaný kalhoty, tak se nedivím.

— šefe —

Šláp někdo do kravskýho lejna. I zařval: „Hergot, vod kdy taury máte dobytek?“ A bylo mu odpověděno osadníky sborem: „Vod tý doby, co seš tady ty!“ No—

molly:

láska

*Do oken řvala harmonika.
Holka svlékla i nedbalky.
Vojáku srdce nenaříká:
pomiluje a jde do války.
Večer pláče s tmou slzy sazí.
Holka se lásky jen nenají.
Lidé se milují docela nazí
a přece se dosti neznají.
Z žoldu jen málo korunek zbývá.
Rozkoš si voják neplatí.
Holka od jiných peníze mívá —
netrpí věrnosti závratí.
Stejně jsou konce téhle lásky:
vojáka v divisní vyléčí
a pupkáč za své stříbrňásky
si u profesora ulehčí.*

U Parlásků se koná hostina. Když dali na stůl víno, povstal hostitel a pohnutým hlasem promluvil:

„Pánové a dámy, jak je vám známo, hyne naše chudina, velká nezaměstnanost ji vrhá do nemoci, pročez — přijijme jim na z d r a v í!“

A první pozvednul číš ke rtům a zaslzená společnost následovala jeho dobrého příkladu.

Lucie.

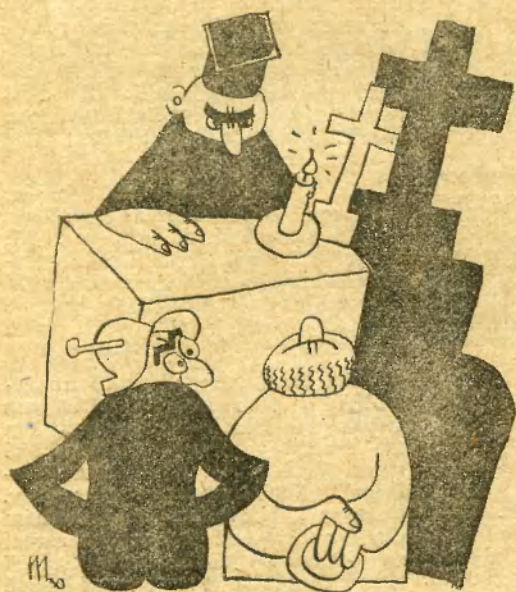
Halo! Kanada la dulbox masivní již jsou zde za 150 Kč, přesvědčte se
Kde? u **Hornofa**, Praha VII., Bubenská 6 n. u Hlávčova mostu. Stanice elektr. 6, 8, 12, 18.

Ještě Polska nezhylnula?

— Myslím, že už ten protokol nepodepíše a nepřizná se.

Veselme se a radujme se, NEZAMĚSTNANÍ, neboť:
Narodil se KRISTUS PÁN.

— Jste obžalován, že jste při demonstraci ze vzteku kousnul strážníka.

— To není pravda, já sem mu chtěl jenom udělat cucflek.

— Čověče, čt si to? V San Francisku si nechali náký milionáři udělat k vobědu hrad ze samejch nejlepších lahůdek a kolem hradu tek potok whisky.

— To muselo bejt fajn. Eště v tom potoce měly plovat labutě.

— Myslíš v tej whisce? Na co labutě, dyž za chvíli v ní plavaly prasata.

Lucie.

— Ty, chajda hoří, pojd', zmizíme.

— Počkej, ty osle! Lež klidně, voni nás vynesou!

Přišel jeden koktavej k panu „Kodakovi“ na Václavák.

— Dejte mi jeden kokokokokodak.

— Coveče, tak co vlastně chtěj? Fotoaparát nebo slepici?

Jote.

Ke čtení kupujte „Trampa“,

k něčemu jinému noviny z „Tempa“.

Letty.

karel melíšek:

povídka o štedrovečerním kapru.

Proud světel z paláce Mr. Morgana, stojícího na rohu 5. Avenue, marně tlumený hedvábnými záclonami, jiskří na čerstvě napadlém sněhu, pečlivě odhrabávaném narychlo sehnanou tlupou lidí.

Poslední zčernalé vrstvy spodního sněhu uvolnily spící pruh asfaltu, svíjejícího se ve velkém otazníku od vjezdové brány pro auta až k velkému podjezdu paláce. Zpocený pod tíhou sněhové pokrývky, vyprskl blátivé sliny po prvních kolech aut, která po něm klouzla směrem k paláci páne Morgana.

Masivní vrata se uctivě otevřela před každým šestiválcem, aby neslyšně zapadla za šustící hedvábnou vlečkou, doplněnou jedním či dvěma páry olampasovaných kalhot.

Přede dveřmi povaloval se chvíli neviditelný obláček těžkého pariému, který nepustilí dovnitř.

Byl tak zvaný Štedrý večer.

Mladí tančili ve velké halle, kde byl v pravém rohu improvizován bar, právě pod velkým obrazem presidenta Hoowera, vášnivého bojovníka za prohibici. Obraz snese mnoho a proto se z pouhé bujnosti několik sklenek naplněných whisky roztrískle o přísnou tvář na plátně, což není tak těžký hřích, uvážíme-li, že táž láhev whisky byla získána právě od civilního agenta ve službách tohoto pána, a to ještě za nekřesťanskou cenu.

Radujme a veselme se, neboť narodil se Spasitel.

Pan Morgau seděl však zcela vážně v kuřáckém saloně, obklopen neméně vážnými obličejí šesti hlavních akcionářů obilního trustu, jehož byl předsedou (nepočítáme-li ovšem velkou většinu akcií v několika železářských společnostech v celé severní Americe).

Mr. Donowan, pravá ruka a tajemník pana Morgana, chladně řizvinoval perspektivu prosperity v příštím roce, aniž by byl jednou přerušen někým z nehybných postav, utopených v polštářích křesel. Pouhé zasténání pružin snad připomnělo zájem posluchačů při závěrečných větách pana Donowana.

„— přebytné zásoby obilí musíme zničit, nechceme-li připustit další snížení cen. Není jiného východiska a zajisté se, pánové, pamatujete, že minulý rok brasilští farmáři jedině tímto způsobem zachránili ceny kávy. Na-

chápu sentimentalitu pana Wrigliho, který poukazuje na stoupající odpor pracujícího lidu. Pánové, máme dnes v Americe pět milionů nezamestnaných, kteří vás bezdůvodně děsí. Zajisté jste neuvázili, že oněch pět milionů je rozstříknuto po celé zemi. Ty jednotlivé hloučky dovedou naši lidé uklidnit. Nedají-li si říci, máme jiné prostředky, po kterých budou plakati pro své činy. A ostatně, lidé, kteří milují svou vlast, nedají se zlákat k násilným činům. Posavadní výtržnosti jsou dílem přístěhovaleckých živlů, které snadno umlčíme — — —“

Bez zaklepání vpadl do salonu udýchaný muž, v němž poznávám jednoho z civilních detektivů, hlídajících ve dne v noci palác pana Morgana.

Všech sedm obličejů zablesklo se zděšeně nad opěradly křesel.

Muž utřel si rukávem tající rampouchy na vousech a bez předchozího vybidnutí chrčil ze sebe větu za větou:

„— a od 26. ulice blíží se sem zástup lidí, který neustále vzrůstá. Neměl jsem čas vyzvěděti jejich úmysl — ale, chápete, tolik lidí v tuto noční dobu —“

„Shasnout okamžitě všechna světla v budově,“ zavelel pan Morgan.

Stalo se a několik pískotů ve velké halle ukončilo okamžitě veškerý život v této budově.

Mr. Morgan přiblížil se ke skulině mezi záclonou a okenním rámem.

Měsíční světlo jeho bledost překreslilo do mrtvosti. Dav se blížil a postava u okna se ani nepohnula.

Šest akcionářů se zatajeným dechem sledovalo pohyb stínů, vrhaných z ulice na záclonu.

„Rozsvítit!“ zvolal jasným hlasem pan Morgan a pooděšel od okna směrem k civilnímu detektivovi. Zraky všech zavěsily se na ústa pana Morgana. Světlo působilo přímo zázračně na dýchání většiny přítomných.

„Pánové,“ promluvil po chvíli klidně pan Morgan, „propouštím

Mr. Seythera z našich služeb. Dav, který tímto okamžikem přechází kolem našeho domu, vrací se z půlnoční mše, sloužené na můj rozkaz z odvrácení hospodářské krise. Zbytečný poplach způsobil, že jsme se poněkud zdrželi. Pokračujte, pane tajemníku!“

lord: lidská zvířeta.

Byl jsem včera u kamaráda na návštěvě. Měl jsem cestu kolem, stávil jsem se tedy u něho. Jsme dobří kamarádi, chodili jsme spolu už od dětství a teprve nyní, když se oženil, staly se naše styky řidšími. Otevřela mi jeho žena a na otázku, zdali je Franta doma, zavrtěla hlavou. Teprve když zvěděla, že jsme staří známí, pozvala mne dále.

„Už od rána je pryč,“ vyprávěla, „shání zase práci a nepřijde dřív, než večer. Je to tak každý den a není vyhlidky, že to skončí. Je už tři neděle bez práce, pustili ho z továrny, ač si ho sami chválili jako velice řádného pracovníka ale — není objednávek, světová krise a ve skladech prý už je nahromaděno za několik set tisíc zboží. Dopředu se tedy dělat nemůže a proto továrna musí propouštět přespočetné síly, aby sama nepracovala se ztrátou. Jsme tedy bez živitele, tak zatím kupuji potřebné věci z peněz, které jsem za minulý rok ušetřila. Je to jen pár halířků, získaných tím, že jsme si od huby utrhlí. Tak tak, že seženu dítěti mléko, sama jím jen kávu spoře obilné a muž jen večer trochu oukropu. Copak, teď to zatím jde, ale jsem celá zoufalá, když si pomyslim, jak bude za čas!“

Můj starostí od té doby nespí, nejlí a vypadá zrovna tak hrobníkoví na lopatu. Mám strach, aby nedostal souchoťnu.

Je to hrozný, v jaký jsme situaci. Práce nikde, bída všude. Na žádost o místo pokrčí každý rameny: „Samí nemáme co dělat!“

Věděla jsem při vdávání, že nepřijdu do žádného přepychu, bože, vždyť jsem si brala chudého dělníka, ale troufali jsme se svou láskou se bít společně s životem; věděla jsem, že musím zvyknout na hodně těžké chvíle, ale tohle tak už dále nejde; je to přes mě síly.

S počátku to ještě ušlo, muž chodil do továrny, já, když se narodilo

dítě, hospodařila, šetrila, škůdřila a přes to, že to nikam nevedlo, aspoň jsme se do syta najedli. Ale teď? Nouze s bídou!

Starej ráno vstane, oblékne se, nekoukne mi do očí, pozdraví a jde. Večer znaven, schvácen přijde, usedne a je celý zoufalý nad svou malostí a nemohoucností. Těším ho, když vidím jeho starosti: „No, mlč, aspoň si trochu odpočineš!“ Mávne rukou: „Lepší dřít než ležet; dost si odpočinu po smrti!“

Bída je stále větší a větší, peníze docházejí. Bude to smutný Ježíšek. A pak, ježíšmarjá, na prvního přijde čínže, ježíšmarjá,“ zaúpěla a zalomila rukama, „co budeme dělat? Já nevím, jak to dál půjde, taková bída... taková bída!“ opakovala a rozplakala se.

Vyšel jsem ven do ulice a přemýšlel o těch slovech. Šel jsem dlouho, zamyšleně, až hlas kamelota mě probudil: „Právě vyšlé České slovo, Rudé právo, zítřejší ranní Politika!“ Koupil jsem jedny noviny. Rozevru a bez zájmu čtu, probíhám různé zprávy, až mé oči se zarazí na titulku „Z celého světa.“ Stojí tam: „Turecko nabízí naší vládě bezplatně stáda divokých vepřů!“ Ovšem, nebude z toho nic, vláduou agrárníci. Úžasné lhotejní k tomu, že umírá tisíce českých dělníků na souchoťnu, podvýživou. Jen když oni tloustnou. „Argentinští farmáři používají pšenice jako topiva!“ Dole: „Brasilští plantážníci sypou tisíce žoků kávy do moře!“

Miliony chudáků zmrá hladem, věší se ze zoufalství. Kapitalisté, aby nemuseli snížit ceny, zvyklí na horentní sumy zisku, zničí raději neplodné zásoby, než by vyšli strádajícím vsříc! Člověk člověku prý bratrem...

Zvíře, má-li plný žaludek, nežere víc! Jaký rozdíl je mezi člověkem a zvířetem?!

— Ale, páni trampové, dyť byste mě málem porazili! Kam tak letíte, pro Boha!?

— Néé, pro pivo.

Nora.

Učitel vykládá:

— Předložka „pra“ značí vždy staří, na př. praotec, praděd, prazdroj atd. Mohl by mi někdo dát jiný příklad?

— 'sím, pradena, vece Parlásek.

squaw

stránka
našich
děvčat

Lucie, i vám, Lidy a Jarčo!

Holčičky, sleduje vše, co bylo od vás napsáno v „Trampu“ o nás, dalo by se toho ještě řady napsat a přišlo by se alespoň o krok dále, ale je zde háček. Máš pravdu, Lucie, že většina děvčat jezdí na tramp jen pro vyražení, a věř, že i proto, aby se ukázala venkovanům v kalhotkách; znám mnoho takových a dalo by se o nich psát, ale škoda času. I já znám děvčata, která večer převléknutá spěchají k těm, na které před hodinou nadávala a věř mi, jak rychle a snadno odložila kalhoty a navlékla cáry, tak rychle změnila své smýšlení o nás. Ta nás nikdy nepochopí, to jsou pravé ženy, o kterých se píše „slabé pohlaví“. Chtějí být něco a zatím nemají dosti síly zdolat malichernosti. Leckterá ti řekne: „Já tak ráda tančím.“ Tu jí může poradit: „Podívej, v každé osadě mají aspoň jedno dřevo, a co tramp, to umělec (ovšem, každý podle svého), tedy ten hudební umělec zahrnká a holčička si může skočit, do síře i dálky, tak jako to dělám já, posedne-li mě touha po tanci; bývá to však málokdy, moje touhy jsou jiné a darmo mi neřikají Tuřačka. Děvčata, tolik od

Haydě z Budvajsu.
Dejte o sobě častěji vědět.

Malé trampce (tulákoví)!

Napiš mi, ráda bych tě poznala. Byla jsi jediná, která nezapoměla na můj trampský svátek. Děkuji ti za to, ale to pačourské „vy“ zahod! Ahoj!
Lucie.

Lucie, četla jsem tvůj článek, který píšeš Lidé a musím ti zase já k tomu něco připsat. Je pravdou, že dívky jsou povrchní, že u nich je snad „tramp“ povyražením a zábavou a to, holka zlatá, je, ať už jsou romanticky založené nebo ne, utíkají ven do volnosti. Ze nečtou „Trampa“, to je sice mrzuté, ale počkej, že budou číst, musí také hoši pomoci. Myslíš však, Lucie, že je nutno je proto zavrhovati? Nikoliv, v tomto případě s tebou nelze souhlasi. Znáš vůbec historii ženy (neboj se, neclicí ti dělat žádnou přednášku, to ani neumím) a její biologickou podstatu? Myslim, že ji znáš a pak nechápu, jak můžeš tak nelogicky smýšlet. Je pravdou, co říkáš, že jsou dívky „fiflenky“, že se strojí do georgetových šatů, že čtou „Hvězdy“ a podobně. A zamysli si se nad tím, kdo to vše z těch dívek dělá? Je to právě ten nejsmutnější ukaz, že měšťácká a pačourská smečka dělá vše, aby ublíhla lidem a nejvíce ženy a dívky, u těch se jim to daří nejlíp, k tomu jim výborně slouží Neubaurovské románky, kde se ukazuje gentlementství, galantnost, kde chudá holka hraje hlavní roli a na konec si jí „pán“ vezme a víš, jak to působí na takovou dušičku? Vedle toho jsou módní porady, jestli se má vzít růžová neb modrá krepce de chinová noční košíka anebo jak prostrát a podobně a představ si: holka, která si třeba tu korunu utrhne od huby, aby si mohla ten škvár koupit, to čte a sní — a při tom nemá třeba doma na co si lehnout, čte jídelní lístek, rady pro kuchařky a v žaludku jí třeba všechno fve po jídle. Nevydělá si možná ani na punčochy, ale tam čte o večerních toaletách. To je zoufale ubohé, víš? A trampky jsou vesměs proletářské holky. Ty, co obouvají nožky do atlasových střevičků a chodí do „Metra“, to nejsou trampky, třeba, že jezdí ven. A sníme my odsuzovat děvčata pro jejich méněcennost proto, že čtou „Pražanky“ a proto, že jsou povrchní? Kdo si dnes všimne výchovy dívky, kdo jí poučí, kdo jí co dá? Ona ve své bídě a ubohosti hledá v měšťáckém hnoji své vychodisko. A proto my nesmíme se od nich odvrátet, nesmíme zalézt nři prvému neúspěchu a stavět se uražené, když nám něco řeknou neb promluví, to bychom byly horší než ony. Také jim nemožno hned říkat, nečti ten hnůj a čti „Trampa“, to by také nemělo smyslu. Nejdříve musím ukázat, že jsem dobrou kamarádkou a pak jdu dále,

hovořím s nimi v poměru jejich úrovně a pak teprve jim ukáži, co je dobré a co ne. Říkám ti to se vsí jistotou proto, že já tak pracuji a věř, kdybys viděla ty výsledky, že bys měla velkou radost. Jde to, musíš to umět nebo se to naučit, ale rozhodně to má velký vliv i výsledky. A k tomu, má milá Lucie, je potřeba, aby člověk byl opravdu kamarádem, stesky a vzdechy nepomohou a budeš-li takhle o dívkách psát, to je teprve k ničemu nepřivedeš. Doufám, že mi alespoň v něčem dáš za pravdu. Ráda bych se s tebou sešla, molly bychom si o tom více pohovořili. S pozdravným Ahoj
Božena.

Vesele k sobote

Sony se vrátil včera z rande a byl jako zedník zaprašenej.

Že by? A co pak?

Ale, odbourával předsevzetí své nejmilejší.

Cody se vrací s trampu.
Vysoké boty, rajtky, široký okovaný pásek, vyšívaná vesta, šátek, široký sombre-ro, z kapsy čouhá několik sešitů Buffallo Billa.

Ptá se Dada: „Hele, co to neseš v kapse?“

Povídá Tíba: „To von si nese módy.“

Nora.

Vedlejší příjem

pro každého bez zv. znalostí po svém zaměstnání. Píše eště dne lístek Brož, Kardaš. Řečtee. Čechy.

V parlamentě se bude jednat o novém pojmenování Armády Spásy. Prozatím je návrh:

Chemická čistírna duší.

All right.

Každý pořádný tramp kupuje výrobky dělnických kinů ve Skautské prodejně (Federace),

Praha II., Skautský domov (u Štefánikova mostu).

Lyže komplet (lyže, vázání, hole) Kč 120.—. US-torny, americké nádoby a jiné. Ceník na požádání.

POZOR!

Všechny peněžní poukázky a rekomandované dopisy určené pro Trampské vydavatelské družstvo posilejte výhradně na adresu: Karel Melíšek v redakci Trampa, Praha I., Karlova ul. 14. Při obyčejných dopisech stačí adresa družstva.

Boxing & Atletika & Football

Všem kamarádům,

trainujícím v klubech: Star Praha, Č. A. K. Vinohrady, Čes. Lev Praha atd.: Kluci, je vás hodně, ale „Trampa“ vás odebírá málo, ač je v něm jediná, na inserci nezávislá rubrika boxu. Kluci, jděte do sebe!

Ahoj!

Leon.

Dalším utkáním v Malém ringu ve Variété má býtí match Nekolný—Venturi nebo Roth v lednu, Praha—Poznaň (amat.) a Praha—Drážďany (amat.).

Milý Akelo,

navezl jsi se v předminulém čísle do této rubriky a chci ti proto, jako spolupracovník této rubriky něco říci. Víš, každému se líbí něco: někdo se čundrá na lyžích někdo ping-ponguje, někdo dělá tohle a někdo tohle. U nás v Praze je spousta trampů, kteří se zajímají o box a kteří do této rubriky přispívají, ze všech trampů-sportovců nejvíce, a mají také právo na kousek místa v našem časopise. Budou-li přispívat footballisté, dobrá, každému se vše uveřejní. Ale, chlapče, uvaž vždy, že každému se nezachováš, kdybys dělal co chtěl. Uvaž, že „Tramp“ je pro všechny a mně se tam také leda-cos nelíbí, ale zavrhnout ho pro hloupost — — — ne, hochu, spolupracovat a udělat ho lepším!

Leon.

Čsl. U. B. A. bude mít valnou hromadu 11. ledna 1931 v Národ. domě města Smíchova. Očekává se velký útok ze župy brněnské proti pražské.

Novína.

Hlásím tímto veškerému trampstvu a všem přátelům boxingu velkou novinu. Píďa-Pešek, kdysi dobrý boxer — nyní velký fláma a vášnivý tanečník, dal se na pokání

V pondělí ráno navštívil klubovní holírnu pana Kratochvíla v Žitné ulici

a dal si ostříhat všechny vlasy. Když se mu lebka svítila a leskla, smál se. Ale asi za hodinu bylo po legraci. Těžko nyní některá z jeho známých půjde si nyní zatančit s tímto holo-hlavým Píďou.

V úterý už trénoval. Nyní vydržet. Do února budeš mít pokoj, milý Píďo, od svých nynějších spádů. Snad se z Tebe stane ten starý Píďa z B. K. V., kterého znali rohovnícký fandové v dřívějších letech.

Ota Klauber,
t. č. jednatel B. K. V.

Pár poznámek k návštěvě Italů.

Nálada, s jakou tito mužové lezli mezi provazy, nebyla nikterak nejlepší. Jejich obavy se zcela splnily. Soudcovský sbor velice jim uškodil, a pověst, kterou si v cizině svým stranickým soudcováním získal, je skutečně teď nejlepší.

O průběhu matchů psátí nebudeme. Pokorný, mistr ČSR ve váze lehké, reprezentant českosl. profesionálního boxingu v cizině, skýtal během boje proti Italovi Codeconcinimu ubohý obraz. Náš přesvalnatý borec neumí a nemůže se ani naučit správný direkt, pro svoje příliš ztvrdlé svaly rukou. Vůbec je do nebe volající, co tento náš zahraniční reprezentant umí — respektive co neumí. Nejvyšší čas, aby byl již v Praze Franta Dvofák a viděl to opíči skákání v ringu, kterému někteří „odborníci“ říkají technika.

A Dykast — kam se hrabal na Longhiho. Po nerozhodném matchi s Rothem a po tomto „nezaviněném vítězství“ nad Longhim, těžko asi některý z dobrých zahraničních borců dá se zlákat do Prahy k boji s tímto „neporazitelným“ championem. Ledá snad takový Jack Domgörgen nebo peníze shánějící Američan Walger...

Match Erba—Novák správně měl skončit nerozhodně. Když však přidávat — tak tedy všem... Vyhrál tedy Novák. Dacco proti Svobodovi se vzdal, jelikož si rozbil ve třetím kole ruku.

Celkem vzato kolem a kolem, podívaná na tuto druhou třídu Italů byla příliš drahá, uvážíme-li, že i Baťa slevil a všechno klesá na ceně....

Podepsal: Žid.

Myslicí boxeři.

(Pokračování.)

A Franta Nekolný? Je kapitolou čistě sám pro sebe. To je vlastně — boxer abnormální; soupeř musil by nejprve porazit boxera vědce, který stojí klidně za provazy a udílí rady a pokyny — a za druhé — maštnu (doufám, že jak pan doktor, tak i Franta mi odpusti toto přirovnání), poslouchající na slovo a dbající přesně pokynů a nařízení tohoto druhého boxera-učitele. Je dobře, že mají takto úlohy rozděleny. Ale bude velká chyba, až začne tento krásný lidský stroj sám myslet. Začne myslet nejen na box, ale též i na jiné věci, které poskytuje život. Pomalu začne se vymykat z duševní vlády svého otcovského přítele — boxera vědce, počne se domnívat, že je tak dalece samostatný, aby věděl, co je a co není možné, a vlastně tím počne prohrávat. Co nejdříve po tom čeká jej první prohra: rozejde se s tímto trenerem-vědcem a tím ztratí svého jediného pravého přítele. A pak... čeká jej bude to, co potkalo naši olympijskou pýchu, — našeho Jendu Heřmánka....

Dnes československá unie boxerů amateurů nemá ve svém středu boxera kvalitě těchto vynikajících championů a nezdá se, že by v dohledné době některý z nynějších tréneurů dovedl vychovat podobného muže. Neboť k tomu je třeba vůle a mozku, a tyto dvě vlastnosti k tomu potřebné z nynějších tréneurů žádný nemá....

**K vánočním svátkům a novému roku
přejeme kamarádům vše nejlepší, to
jest, aby si od příštího roku předplatili TRAMPA**

— Já dyž hraju, tak kytara jenom pláče!

— Hm... dyby mě někdo tak tejal, tak bych brečel taky!

— šefe —

Fotografuje Asketa sedícího Sama, hrajícího na kytaru. Sam se zvědavě ptá:

— Jaký to bude?

— No, zvukový.

Dandy.

— Co si dělal k vobědu?

— Tvoje zamilovaný jídlo.

— ? ! ?

— No, tvoje sardinky ve voleji.

— Víš, že Jarda přestal už chlastat?

— Jo, a kdy umřel?

— šefe —

„Taxem fčera elegantně deběh Č. S. D.“

„Jak to?“

„No jel sem ve spacím voze a vůbec sem nespál“

— šefe —

*Práce šlechtí člověka,
praví pravda věštecká,
ale dnes ho zvelebí
lépe paní Lavecká.*

Rudolf Medek nezachoval tempo, které si sám určil a podle něhož chce vyrábět romány pouze „en gros“.

Své milující čtenářstvo odměňuje prozatím novým svým románem „Ana v base“ a na obzoru filmového umění jest jeho nový světový kus **PLUKOVNÍK ŠVEC**

8 11 12 1

C. K. P L U K O V N Í V E Š.

Jote.

Červená a bílá.

Maják je výstražné znamení —
zapichnuté doprostřed oceánu.
Signály vyznamenávají se červení.
Láska krvavě popíše pannu.

Bílé blesky nad mořem ukáží spásu —
Rudou lucernu nad dveřmi putyk svinstvem opilí
chtějí zachránit bílou dobrotou krásu.
A utopené přec pannami nebyly.

„TRAMP“ prohlašuje, že letos MÁ
100.000 odběratelů
m u n a d ě l i t J e ž í š e k.

Molly.

— *Harry, přijď se ke mně vohrát,
mám v chatě zatopeno.*

— *Hned du.*

— *Nebude ti to ale vadit, já tam mám
zatopeno, ale vodou.*

— *Heleď, miluješ vesnu?*

— *To ne, jenom dyž nespím.*

— *Nezebou tě ruce?*

— *Depak, dyť mám v kapse rukavice.*

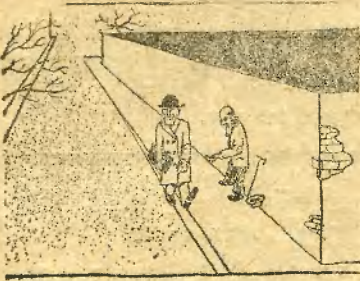
Blbý je, že hodiny maj dvě ručičky
a nemůžou se samy natáhnout.

Teddy.

*To není věc tak jednoduchá,
pěstovat v mladých lidech ducha,
když zmůže víc než profesor s učenou
formulí
pár buřtů s octem a cibulí.*

vývoji

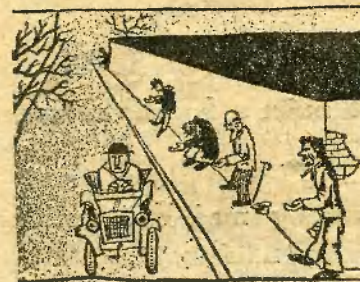
1927

1928

1929

1930

1931

standa derviši:

z Leningradu do Kielu

Takový přístav, jako má Leningrad, ten vás docela omámí. Zde jest potřeba hodně zkušeného přístavního inženýra, aby se v tom chaosu a na té rozlehlé ploše vyznal; zvláště teď v zimě, když se na to moře stožárů, kamínů, jeřábů a na ploché střešce ohromných skladů tlačí temný sněhový mrak a kdy vám vaše pozorování znepříjemňuje silný mraz a ostré krystalky sněhu rozsekávají vystýlkou kůži vašeho obličejce.

Jeřáby, naplňující bezodné útroby „parochodů“, smějí se vám skřípavým, přehávným cichečtorem a z doků štěkají na vás, podobny strojní pušce, revolverová klaciva nýtařů. Dělníci, dělnice a rudoarmějci pracují zde tempem, na které nejste zvyklí. I zde mají dělníci vytýčeno heslo: „Pětiletka za čtyři roky.“

Spousty různého zboží leží tady na volném prostranství a v moderních betonových skladěšcích. Mouka, ovoce, máslo, nafta, kůže. Zboží, kterého se, pro jeho láci, bojí kapitalisté celého světa. — Zboží rozvážené paroloděmi do všech konců světa pod rudou, sovětskou vlajkou.

Nakládá se a oclouké chřtány jeřábů otáčí se za hluku motorů a ozubených kol.

„Moje“ Kooperacia si vážně pokouje zakotvená u vysokého břehu Něvy. Žlutě natřené stožáry a husté ráhnoví jsou ojměny lesklými krystalky. Posádka v kožíšcích a neoforemných plstěných botách koná poslední přípravy k odjezdu. Mustek sjel se břehu a dutě narazil do vík sudů složených na první palubě — motor se rozpracovává a otrásá vnitřnostmi „Kooperacie“ — vyjíždíme.

Kiel — Hamburg — Londýn.

Hrdá „Kooperacia“ vysmívá se svými třemi patry malicherností lodivodova parníčku. Je, chudinka, skrčen pod její přídi jako kuře pod kvočnou a veliké plotny ledu bítí nemilosrdně do jeho boků. Námořníci na naší přídi připrhlí ho silným lanem a čtyřválcový Diesselák přidává do tempa. Šroub pod zádi rozemílá hravě kusy ledu. Opatrně, hlemýžďím tempem vede nás lodivod řečištěm Něvy. — Dělníci, pracující na zakotvených ločích, svlékli špinavé rukavice a mávají jimi na rozloučenou...

Do svídanja, kamarádi. — Jste ve své práci velikány — jako váš stát — jako vaše pětiletka! — Do svídanja.

Lodivod se vrátil do přístavu a Leningrad pohltila mlha. Diesselák pracuje na plno a voda proudící podél boků „Kooperacie“ se pročištuje.

Vjíždíme na moře. První rackové zakroužili nad zádi — vyprovází nás — mě do Kielu...

S větrem vyrůstají před námi vysoké vlny. Loď se rozkolébává. — Následkem husté chumelenice se rychle setmělo a kronštatské majáky snaží se rozseknoti svými světly hustotu sněhových vloček. Daří se jim jen chvíli a zapadají v neproniknutelné temnotě brzkého večera — — —

Strojník, spěchající k večeri, vyrušuje mne z pozorování úsměvem v černé tváři.

„Hloupá noc — moc hloupá! Buďte to pěkná bouře, budem tancovat... víte, řekněte si raděj v kuchyni o tabletky — vono to kolibání není každému příjemný a žaludek je potvora; poručit si nedá...“

„Pořádně se najím a snad vydržím,“ říkám a smějeme se oba.

„No, uvidíme,“ odpovídá nakonec pochybovačně strojník a zachází do jídelny.

Po večeri pokusil jsem se usnouti — marnost nad marnost! Siréna parníku, řvoucí výstražně v pekelné noci v půlminutových intervalech, zuřivý jekot rozbouřeného moře a „tanec“ mi to nedovolily. Přechkal jsem tu kritickou noc bez nehody a bez tabletek — žaludek byl rozumný.

Ráno, když se moře uklidnilo, usnul jsem vyčerpán a zničen do štětky — já — „tramp“!

Následky bouřlivé noci projevily se u oběda — polovina pasažerů nepřišla... a zarostlí chlapi posádky měli se čemu smát: Sakramentská mořská nemoc!

Příští dva dny usmířily však všechny nespokojence. Moře bylo klidné a bílá břicha racků, kroužících nad stožárem, leskla se stříbrem pod slunečními paprsky. Bárky finských rybářů, roztroušeny v dálece, svítily bělostnými plachtami, honíce se za úlovkem.

Umouněný strojník procházel se po palubě oděn jenom v zaclejovaných gaticích a v tričku, přimhuřuje na slunci oči jako kocour a lišácky se usmívá na „uzdravené“ pasažéry.

Stará mořská krysa!

Kapitán a on byli dva nejrádnější chlapi na „Kooperaci“. Dva typy starých námořníků, jaké si trampové představují (tedy: vyjma té kořalky, protože na sovětských lodích námořníci alkoholu nepijí!).

Těžko jsem se s nimi po příjezdu do Kielu loučil. Musil jsem kapitánovi slíbit, že ho v Leningradě navštívím, a že půjdem spolu na křepelky. Řikal, že prý má psa-křepeláka, jakého jsem ještě neviděl a já mám tedy příčinu býti hodně zvědav. — Strojník mi zase slíbil, že mně zařídí místo čtvrtého strojníka na některé sovětské loď — chlap černá, fousatá! Divím se jenom tomu, že mě nechce v Leningradě taky oženit...

V Kielu dovezl nás loďvod ke hrázi tímtež hlemýždím tempem jako leningradský a po zakotvení přivítali němečtí přístavní dělníci upřimým jásosem rudou vlajku se zlatým kladivem a srpcem, vlajici na stožáru „Kooperacie“. Přišli na palubu, podávali sovětským námořníkům ruce, vyptávali se na novinky a vyměňovali cigarety... Krásný příklad přátelství dělníků dvou rozdílných států...

Celou cestou až do Hamburku vzpomínal jsem na tyto chvíle a nezapomenur na ně snad do smrti...

Móc velká volovina je, když si někdo dá zajíce „na černo“ a potom ho zaplatí.

Lucie.

Potkali se dva trampíři. Jeden z Prahy, druhý z Brna.

Povídá ten z Brna:

— To sem si představoval jináč Prahu. Modernější! To my máme v Brně už skoro podzemní dráhu!

— Nekecej!

— No, ale vona holt eště jezdí po ulicích!

— Jó ták! Ale, přes to: kam se hrabete na Prahu! To zas my už máme mrakodrapy!

— Cože? Mrakodrapy!?

— No jó, ale voni holt maj zatím jen tři stoky.

— teď musím ten hřebík dobře zatlouct, aby nám nespadlo zrcadlo!

Trampské kanadky
originál anglicky Dubbox,
**Kč 185-
až 198-**

Jaroslav Bohata
Smíchov,
Proti Knížecí,

Těž poštou na dobírku, vyplacene.
Udejte číslo nohy.

moderní betlém
aneb
2 probité noci

— *Johny je lhář!*
 — ?
 — *Když sem vloni koupil kytaru, říkal, že za rok budu dobře hrát. Tak sem ji pověsil a čekám rok — no, a vidíš — neumím nic.*

Dobré lyže

Sport „canada“
Vinohrady,
 Satařikova 1.
 Žádejte ceník.

— *Pane hostinský, nalejou nám „na ksicht“?*

— *Ale jo, postavte se přede dveře.*

Leřty.

Všem se nezachováš.

Dva proti sobě.

Uveřejňujeme za sebou dva současně došlé dopisy, abyste poznali, jak těžko lze všem vyhovět. Red.

Kamaráde Akelo!

Jako starý tramp a stálý odběratel nyní našeho časopisu „Tramp“, chci Ti poděkovat za článek, který jsi poslal do „Trampa“ pod názvem: „Otevřený list T. V D“

V tomto článku mlčel jsi ústy mými a ústy mnoha a mnoha kamarádů trampů. Nikdy nám nebude obsah časopisu, který je náš, lhostejný. Na důkaz toho Tvůj článek o filmu, boxingu a kulturních bacilech. Celé dvě strany těmito zvláštnostem se obětují. Škoda toho místa pro ty kulturní články. Jistě mnoho našich kamarádů píše do svého časopisu články dobré, které však musí udělat místo takové divadelní nebo boxerské revui, která již leze z krku. Proč dělat v časopise „Tramp“ reklamu Burianovi nebo divadlu Rokoko, prospěje to snad trampskému hnutí? Ze by snad šlo o trampy?

Ovšem, redakce byla pohotově s odpovědí na Tvůj článek, snad jsi její obsah prostudoval a úsudek jsme si udělali všichni o této kam. odpovědi.

Tisknu Ti ruku, neboť jsi prvý, který se ozval proti změně obsahu v našem časopise, ale nejsi poslední.

Ahoj! Ti zaslá Karel z Omahy.

Ke kritice kamaráda Akely z Bimbambule:

Četl jsem několikrát tuto kritiku i odpověď redakce. Na hlavní body už redakce odpověděla, a proto chci přidat jen několik poznámek:

1. **Kultura.** Jak už odpověděla redakce, doporučuje jen to, co se drží v naší, t. j. proletářské linii. Každý z nás nemá tolik prostředků, nebo není snad žádostiv, možná, že ani neví, že by si mohl kupovat jiný časopis, jako „Tvorbu“ a podobně, který by mu správnou cestu ukázal. A právě tuto rubriku si mnozí, ba možno říci, že 99 procent kamarádů chválí. Nezapomeň, že v dnešní době nelze na všechno se vykašlat. Z těch dob už, bohudíky, jsme vyrostli. Tramp (a každý tramp je vlastně proletářem, ať už uvědoměným nebo ne) musí být připraven k boji i na kulturní frontě. Holýma rukama se už dnes nepracuje. Nechat nám tedy náš časopis dá i naši směrnici!

Ožehavější už je problém filmových referátů. „Tramp“ sám dostane se do prodeje v Praze ve čtvrtek, tedy týž den, kdy se mění programy. Je tudíž možno upozornit pouze na ty filmy, které budou prodlouženy. (Je tedy „Tramp“ na tom hůře než sobotní „R. V.“ kde hned vedle trampské hlídky je rubrika kulturní!) Co však činí tuto rubriku dost zbytečnou, je, že hlavním kádrem odběratelů jsou venkovští kamarádi. Odporujte třeba v každém čísle avant-

gardní filmy, když někde v Boleslavi nebo v Mostě nebudou nikdy předváděny!

Konečně i zde v Praze neprošli v „Kotvě“ avantgardní filmy déle než týden. Jak tedy, když zde je vlastně centrum inteligence a pokus selhal, možno očekávat úspěch jinde?

2. **Boxing.** Předeseílám — nejsem boxerem, ba možno říci, že jsem odpůrcem tohoto sportu. Ale když to kamaráda baví, ať to je v časopise. Všem se člověk nezavděčí, dí stará báseň z dob obecných škol.

Souhlasím však, že není třeba věnovat celou stránku tomuto sportu, jako se tomu tak stalo v 43. čísle. Tímž právem by mohli přijít plavci, lyžaři, šermíři, zápasníci, kopálisti atd. a žádati pro sebe jednu stránku. Pak bychom se mohli nazvat „Star“ a vykonávat tyto funkce Mladí lidé potřebují sport, dobře, dejte nám tedy jednu či dvě stránky pro sport, pravím pro všechny sport, který se těší zájmu, ale pouze v naší, trampsko-proletářské linii. Nechceme vědět, jak to hrála Slávka nebo jak boxoval Dempsey, k tomu jsou vyvoleni jiní, aby nám to řekli. Tedy: malý, ale náš!

Co se týče obsahu, jsme jistě spokojeni. Já pro svou osobu však bych v „Trampu“ viděl raději delší články s vážnějším obsahem. A když už fóry, tak taky jen naše. Ty blbý přenechte „Šejdrem“

Ahoj!

Valda z Oktábru.

Kulturní bacily

A opět knihy!

Nebyly by zrovna špatné, ty detektivky Sax Rohmerovy, kdyby z nich nečísela pořád rasová nenávisť. Na mou duši, že nemá jednu knížku, v níž by nebyla alespoň zmínka o žlutém nebezpečí. A to už je přece jen nudně. Jinak jsou však dosti zajímavě psány.

Pro Krista Pána, jenom, kluci, nečtete nejnovější Wallaceovu knihu „Střelec“. Přisahám, že jsem podobnou blbost v životě ještě nečetl! A to je co říci!

Poměrně dobrou (ovšem s výhradami — zatracený happy-end!) knížkou je příběh ze života lizdní policie — Goodechild, Jezdec O'Neill. Nejste-li ovšem přesytni naivní romantikou západu. Ó Ameriko, sancta simplicitas!

Teď zas trochu vážně:

V době velkých historických přesunů a převratů byli jsme ještě příliš mladi, než abychom mohli chápat jejich dosah. Revoluce! Vířivé tempo

bojů na barikádách za bouřlivého zpěvu vášnivých revolucionářů! Je to také romantika, ale romantika docela jiného ražení.

Myslím, že pro toho, kdo docela vážně se zajímá o historické síly, z nichž konec konců vychází každá revoluce, je nutná četba nového díla prof. Pokrovského, Dějiny Ruska. Neii to jen a jen suchá historie, podaná nezajímavou formou, je to barvitě líčení předválečného i poválečného Ruska.

Skutečně vtipnou knížkou je líčení příběhů anglické armády na francouzské frontě, André Mauraisovo Mlčení plukovníka Brambla. Zidealizovaná anglická aristokracie pronáší tu ústy Mauroisovými vtipně svoje názory na válku a společnost. Je to pro ně sport, v němž zabíjení jsou druzi, t. j. dělníci a střední vrstvy, tedy lidé, kteří nemají celkem žádného významu.

To by pro dnešek stačilo. Kluci, probohavdšprosím, napište mi, že už nechcete, abych psal o detektivkách! Buďte tak hodný, nebo ze vzteku napíšu nový — hledání ztraceného času!

—rě—

Nový film Sky Line, který se právě chystá, bude strhujícím dramatem lásky, které zachytí současně všechny zvuky, které tvoří dohromady ovzduší velkého města. Víř, šum, ruch, hvízdot, praskot, rachot a řev metropole pojí se zde v jednu mohutnou melodii, velebící sílu, která žije ve své chvějivé vitalitě. K napsání libreta spojil se Guy Bolton, snad neplodnější libretista posledních dvaceti let, a George a Ira Gershwinovi, mistři skladatelé zpěvů pro zvukové filmy.

Dramata mají přednost. V atelierech Foxovy filmové společnosti uplatní se hlavně libreto, která mají prudký dramatický spád, neboť obecenstvo, které navštěvuje biografy, přeje si rychle se odehrávající a vzrušující děj. Všechny čtyři velké filmy, které se nyní zhotovují v atelierech Foxovy společnosti, odpovídají přesně těmto požadavkům: The Spy (Vyzvědač) je událost z rudé revoluce; Once A Sinner (Hříšník) pojednává o dramatickém sociálním problému; The Man Who Came Back (Muž, jenž se vrátil) je historie obrození a konečně The Seas Beneath je napínavá historie z doby ponorek a křižníků

— Umíte se modlit?
— Neumím.
— Umíte číst a psát?
— Neumím.
— Tak jste ztratil, hnušný trampe, půl svého života!

— Pomoc, pomoc!
— Umíte číst a psát, pane farář?
— Umím, pomoc!
— A umíte se modlit?
— Umím, pomoc!
— Tak vidíte, teď je vám to prd platný, když neumíte plavat.

drby z čundrů

Z dopisu kamaráda.

Posílám vám předplatné na půl roku. „Tramp“ lacinější být nemusí; kdyby stál 2 Kč, také bych jej bral i kdyby na sůl nebylo, protože je náš. Ahoj!
Zoro.

Ostraváci zvou některé osady, kolem roztroušené, na slezinu, kterou pořádají po vánočních svátcích 27. XII., kdy ještě se dá trhnout z krásné nálady vánoční slušný potlach — eventuelně i něco jiného. — Tak, kluci, služby boží jsou o půl 8. hodině večer a zahájí to já nevím kdo. Přijed, Přerove, Břeclavo, Hranice a ostatní, ať se zasmětem.

V—vl—šeie—oi O.

My hlásíme se mezi vás (zpívá se jako hymna dorostu Červeného kříže) a oznamujeme vám radiotelepaticky přes severní točnu, že všichni ďáblové přivedli na svět osadu „All devils“.

Doufáme, že nás vrazíte do „Trampa“ i s naším poselstvím:

Lemounovi Jendovi v Dolním Kubíně a Jidášovi Bachorovi v Dašicích: Kluci, zjevte se v osadě s belemskou hvězdou! Ahoj!

Serif Bublín, Jidáš První, Bandur, taky-vosadník.

Tundro,
holomku jeden, oznam nám adresu, kde válčíš!
Derviš.

Správním kluci, kteří podle paďourského názoru nemají v hlavě všechno v pořádku, založili po dvouměsíčním strádání osadu „Jukon“.

Neskonale nahněvaní honením se za prýmký, rakvičkami a červenými čepicemi. Ještě více našápnutí slibovanou šněrovačkou, jež zovse se předvojenská výchova. Otrávení životem maloměstácků, již za každým krokem o správných pár facek sí lidí... balancovali jsme na pokraji zoufalství... když v tom... Blesk... Tramping....

Skronnější potlach a dříve než měsíček zapad, prokleli jsme společnost, která jedněm dává více než potřebují, zatím co polovině z nás teklo do perek... Prokleli jsme boha i morálku a ejhle — zrodila se nová

osada, jež slyší na jméno „Donogoo Tonka“, její působiště jsou Lenešice a přifařené okolí včetně prostory od Šumavy k Tatrám

Dále čundr, kterému padlo za oběť několik velitelů četnických stanic a obecních starostů, kterým na místě vyňaty byly nosní chrupavky, které náležitě konservovány okamžitě byly odeslány prostřednictvím sovětského vyslanectví Stalinovi k slavnostnímu zahájení nové fackovací zábavy s Vorošilovem (podrobnosti viz České Slovo a spol.). Ostatní tělesné pozůstatky byly spáleny na táboráku a popel použit při leštění pokliček.

Vyzýváme osady z nejbližšího okolí na soutěž a žádáme, aby nás navštívily a naučily stavět na zadní nohy. Podmínka smoking a náležitě umytý krk. Ahoj!

Za osadu Donogoo Tonka:

Venca Brouk.

Několik slov všem. (Gaučovi.)

V 42. čísle „Trampa“ se zase jednou jeden významenal. Jenže přišel jeho kec trochu pozdě. „Tramská budějovická scéna“ totiž, již existuje a žádná kritika, ani ta páně Gauča jí nemůže rozlázat. Nestojí tudíž za to mu vůbec odpovídat. Jemu samotnému jsem již před tím dokázal, že je scény zapotřebí a proč bude. Tenkrát mi nevěděl co odpovědět. Do Trampa psal však zase A sice: „Hoši jsou zásadně proti tomu.“ Ze tohle vůbec pravda není, o tom svědčí nadšená spolupráce těch „loochů“. Mimo to bych však chtěl podotknout, že se souhlasem všech vůbec nikdy se počítat nemůže, zvláště u neorganisoovaných trampů! To by mohl přijít každý paďour a říci: „Já jsem taky tramp a já nechci, aby se Scéna dělala. Veřejnosti tedy musí stačit, že Scéna nejní a nemůže být podnikem všech Budějovických trampů (kolik je jich? Kdo je to?), nýbrž, že Scéna je podnikem určitých osad (Idaho, Spartakus, Modrá osma) a několika, kteří stojí mimo osady (Tiba, Kóny, Dada, Haidée, Mary, Nora), na který pak tyto pozvou celou budějovickou trampskou veřejnost. Ta blbá poznámka „že by kšeft?“ by si zasloužila být objasněna ručním výkladem. Rekní tohle někomu z nás do oší! Ale darmo mluvit! Scéna bude! Kdo chce spolupracovat, prosím, ať přijde! Potřebujeme pozitivní spolupráci! Negativní ne! Kritizovat a kazit klukům jejich nezískané nadšení, pro dobrou věc, není těžké! Ale práci, tvorbu, to je to, co potřebujeme!
Nora.

Založili jsme v Písku osadu se jménem „Rudá Tajga“. Je to dobré znamení, že i v tomto klerikálním místě to praská. Kolportáž časopisů do vlastních rukou, o 10 čísel „Trampa“ více, o tolik více „Ru-

dých večerníků“, zasíláme peníze na 1 podíl „Trampa“. Toť začátek! Tak, vy kluci s těmi vykasanými rukávy, do práce! A do nich! Ahoj!

Březnický.

Vzorné osady.

Mohutný pozdrav všem zasílá nová osada „Rudá tajga“ v Písku. Prvním našim počinem je, že jsme se rozhodli kolportovat sami svůj časopis a proto počínaje příštím číslem pošlejte 12 výtisků na dole udanou adresu. Dále žádáme abyste naši osadě reservovali jeden podíl.

Jarda Špolc, Písek,
za „Rudou tajgu“.

Stará populární osada nejlepších kamarádů „Old Michigan“ v Poděbradech stává se podílníkem T. V. D. zakoupením tří podílů

Kamarádu „Románu z Hawaje!“

Jsem velice potěšen a mile překvapen. Tvójím zvoláním z té Vrážské divočiny a jsem rád, že na mě můj kamarád, spolupoutník na Jarovskou slezinu, nezapoměl...! Domníval jsem se, že jsi už zapad ve věru tvojih čundrů a proto jsem nepsal, čekaje, že mě dle daného slibu, najdeš prostřednictvím našeho týdeňáku „Trampa“ a nezklamal jsem se. Jsem nyní zde v Praze a mohu-li být upřímným, věř, že je mi zde smutno, třebaže jsem vlastně v trampském eldorádu, ale neměl jsem dosud štěstí, s nějakou dobrou trampskou duší, ať mužského nebo ženského rodu, se seznámiti! Proto, čekám tvoje „drzou“ odpověď anebo raději tvůj, všem „klempířům“ protivný zjev na Vánoce, bude-li ti možno, což mě laskavě oznam! S tesklivým Ahoj!

Bogan z Benaresu, u p. Kocourka,
H. Krč 43, Praha XIV.

Klukům z píseckého „Unionu“

a zvláště „Saldovi-Cemrovi“ (Pepkovi kozáků), který se hodlá oženit na Kladně, hromový Ahoj! Na shledanou v létě na Jistři a ve Vráži!
Bogan z Benaresu.

Milý kluci!

Stavíme boudu u Škvorče a taky se k vám přidáváme a proto doufáme, že s náma nepohrdnete. Naše osada se jmenuje „Dorgaswil“, přijměte nás co by dobrý trampůata. Nemyslete, že jsme náky takový paďourata, my umíme je taky vyžrat, kde to jde!

Řveme všechny trampský občností, že po delších bolestech zrodila se nám tady osada: „Oif Fearred Sleeve“ (utržený rukáv), která pořádá velice nepravdělné potlachy u Šustů. Prozatím se zabýváme plány do budoucna. Kdo přičundrá

Lyže

s vázáním i holemi

ke 120.—

SPORTIX,

Vinohradská 980
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Osada redakce

na Podkarpandu nebo do Užhorodu, ať se hlásí u Edika, co by prozatímního šeriffa v Legiodružství. A teď něco vám, kluci:

Vy všichni jste ještě hodně a moc paďourští a ke kamarádství jste teprve čuchli. Snad až přijdeme do lesa, spadne s vás to předsudkování, ale na to nemůžeme čekat. Jestli jsme co by vosada, nemůžeme mluvit o kamarádství při pivě. Kamarády musíme být venku, kde nás nikdo nevidí. To si myslíte vy a jste vedle. My musíme ukázat kamarádství i doma a ne bát se na ulici pozdravit „Ahoj!“ a říkat si „kolego!“ Je nejvyšší čas, aby přestalo taky-kamarádství. A děláte-li sleziny, nezapomínejte na druhé. Eda nás chce se Standou učit papírovému kamarádství. Volám Dlouhou Nohu: Že by do nich?!

Mokasin,
co by duchovní os. Off Teade Sleeve.

Všem kamarádům oznamujeme založení a otevření osady „Batalion n. Vlt.“. Osada tato byla postavena a otevřena řádným potlachem a vztyčením rudé vlajky. Zakladatelem jejím jest „Jím“, t. zv. „Tlustoch“ a nejmladší náš trampule, padesátiletý Venca Motl, vulgo Uher. Stojíme věrně za časopisem „Tramp“ a staneme se co nejdříve členy Tramp. Vyd. Družstva.

S kamarádkým Ahoj!

Šerif Hrobařů.

Cesta do osady...

Bylo to již k ránu a prapodivná cesta na osadu. Nevím již ani, jak se to stalo, že nás vyhodili od Staré paní na chladnou dlažbu velkoměsta. Nu, to by ale nevádlilo. Láda leže na zemi roztažoval ruce, jako když plave. Oba byli jsme již nadrátovaní jakož zákon káže nám. Hledím udiveně na Ládu a po chvíli povídám: „Co blbneš, kamaráde drahý?“ „Lámu rekord přes kanál La Manche,“ škytnul Láda, leže na kanále. Po chvíli ustal a tklivým hlasem polárního motýla si zanotoval, nemoha se utrhnutí od přitažlivosti zemské, „Maminko, mámo, šel bych rád...“

Pomohl jsem mu na nohy a opírajíce se jeden o druhého, strkali jsme si to k Vltavě. Pamatuji se ještě, že jsem se probral na chvíli z opice na Smíchově u Areny, kde do mě strčil kandelábr. Ranní sluníčko nás probudilo na Cisařské louce.

Doufám, že si, Ládo Minaříku, vzpomeneš na tento náš tramp, který byl snad již posledním ve tvém až dosud svobodném stavu. Projevují ti zároveň tímto jménem celé osady „Dount Werry“ upřímnou soustrast nad tím, že ses dal tak dalece okouzlit svojí squay (nebo snad už to máš na beton?) a odhodlal ses k tomu největšímu kroku do života, že vplouti hodláš co nejdříve do přístavu manželského? Nu, přejí ti, aby zsožár tvé paluby na moři manželském se nekymácel a stál vždy rovně. To, co jsi až doposud s námi užil, zůstane nyní jenom ve tvých vzpomínkách. Osada ztrácí v tobě zároveň výborného kuchaře, který když pro pět uvařil, deset se jich poblího a ryby v Měsíčku měly celý týden co žrát. Nežlob se na mě, že ti to dávám tak veřejně spichnout a raději se přičiň, abys co nejdříve představil osadě svého malého trampika, kterého prý sis už objednal na splátky. Ještě jedno poslední hoj-a ve tvém svobodném stavu ti provolává za celou „Dount Werry“

San Diego.

Následující značky mohou si zvývednouti došlé dopisy: „Zima“ 1, „Medička“ dalších 5, „Casanova“ 4, „Zima nad peřejí“ jeden.

Osadě „Dachwod“!

Marné jest volání . . . marné . . . ! Což jste zamrzli, nebo vás Kocába odplavil? Swery, Pošvo, Olíku, Jožko . . . ozvete se! Čekáme nedočkaví, kdy přijde zpráva od vás . . . a touláme se zasněženým krajem v horách, tak jako naše vzpomínky na vše minulé . . . Dočkáme se . . . ? Ahoj! Dráteník a Kozina.

Leoši Jile, t. č. ?

. . . a tak jsi odešel. Nezapomínám na tebe, jak bych mohl, když tvé tak časté pozdravy z čundru po zeměkouli, které mě posíláš na pivních táčcích, deklů vod šachtli, krabiček vod ementálu, a pod., ovšem vše nefrankovaně, mě už konečně vyprovokovaly, abych ti to zatřhl. Heleď, Leoši, víš, je to hezký, když si kamarád na kamaráda vzpomene a pošle mu takovou „Kanadu“ nevyplaceně, ale furt a furt,

to stejný, to už je blbý, vymyslí si zase něco nového. Třeba, jak mi to udělali kluci, když byli na čundru. Poslali mi bedničku a v tý byl písek, a vložený lístek: „Pohled na Písek“. Ne, abys mi pak poslal pohled na Kovno! Víš, když už jsi tak s tý naší oblastí, tak ti musím prozradit, že si tu mezi náma velmi hledaný, — totiž četníci se ptali, kam vodošel ten mladý básník, ne snad, že by jsi tu některým Frýdlantským děvuchám popletl hlavy, to ne, ale stará Kubalka pláče, že jsi jí chodil na zeli, kvaky a kobzole, o dříví nemluví, prejť takovej hezkej hoch, a tak se spustil. Už jsme to tu zase upatřali a je to gát. Binbo lituje, že už přišel o to místo. Víš přece, že byl státním zaměstnancem. Za tu klívou bouchačku, co četník u nej našel, jak byl u ní ten lauf ohnutý, dostal 14 dní. Víš, po tom klukovi se mi stýská, ten si neuměl říct ani vo zora, von si jí hned vzal. Bude se prejť ženit. Zastav se tam u něj v Břeclavě, než vodojdeš do těch Švýcar. 15. ledna má svatbu. Já tam jedu taky. Právě se to hodí a Eso tam bude mít potlach — dostaví chajdu. Ahoj!

Hoban.

Hlásí se jini, přihlásíme se i my, že naše parta z Vršovic drží se statečně tiž více jak půl roku a teprve po získání zkušeností z jiných osad a hlavně za šeriování Božy Sedláčka, dali jsme si jméno „Bard Boys“. Utvořili slušné wolleybatlové mužstvo a pomalu tak ze sebe děláme kluky jaké mají být. Počtem jest nás, rovných deset, dosud jsem stanafili, na jaře však chceme stavět. Časopis „Tramp“ se nám líbí pro svoji všestrannost a originalnost. Za partu „Bard Boys“ zdraví všichni kamarády-trampy

Vilán.

Malý oznamovatel.

(Slovo 1.— Kč. Pro předplatitele a přispívatele 70 hal. Tučně tištěné slovo dvojnásob.)

OBSTAROŽNĚ KANADKY levně koupim. Zebe to! Značka: „—šeie—“.
KAMARÁDA KYTARISTU hledám do osady. Značka: „Bez podílu“.
KOUPÍM CHATU. Značka: „Hotově“.
PRODÁM LYŽE. Značka: „Staré“.
PRODÁM ZÁNOVNÍ GRAMOFON s třiceti deskami. Značka: „Levně“.

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

co tramp — to gentleman.

(Společenská poradna — řídí huder --šefe--.)

Zn. „Gentleman“. Ano, počká-li vám vrchní, tedy za svoji starou platit nemusíte.

Zn. „Modernista“. Ne! Kaktus do knoflíkové dirky se nehodí. Zkuste oleandr.

Zn. „Diskretní“. Ano, bylo od vás velkou chybou, upozorňovat dámu v divadle, že ji leze štěnice po límci. Měl jste spíše upozornit okolosedící, a nenapadně jim povědět, aby byli tiši a dámu veřejně neblamovali.

Zn. „Nevědomý“. Ne, ucho u hrnce netrpí hlukem a nemůže být postiženo prasknutím bubínku.

Zn. „Zvědavý“. Nepodařilo se mně zjistit, zda Adam po vyhnání z ráje se živil prodejem gramofonů na splátky.

Zn. „Naivky“. Ano, Eman Trojan je přísným abstinentem a právě zakládá „protialkoholní“ tramské hnutí.

Zn. „Pohostinsky“. Po obědě můžete hodovníkům-kamarádům ještě podávat ruku.

(Ostatní až potom.)

— Prála bych si vidět nějaký kostým, aby mi byl volný.

— Já taky.

„Už si ho chytil?“

„Koho?“

„No, vždyť jsi říkal, že ti někdo chodí na vlasy!“

Josef Staněk:

povídka o srdcích ve větru-

Věnováno Maříčce Holasové.

Vy lehčí vánkové, jižní a východní, jež splýváte, hrajíce si a laškujícíe nad mou hlavou, pospěšte spolu na druhý Ostrov.

Najděte tam, sedícího ve stínu zamilovaného stromu toho, jenž mne opustil.

Rcete mu, že jste mne viděli v slzách.

Sněhy převalily se dávno za dlouhou hradbu z nazelenalých prken a topily v sobě poslední barvy strání. Tak vypadá. Jako bosá stařena. Bývalo však na ni jaro a stráž se třásla v květech, pod nimiž Jano sníval o štěstí. A u něho sedávala smavá dívčina. Horká vášeň vitalismu kolem nich kroužila. „Jojo, Gýžo, jsme jen cikáni. Bída s námi tluče a krev nás dusí. Jsme poutáni větrem a ohněm a máme pod sebou plec přírody.“

„Pravda, Jano, máme své syrové ruce a ty máš housle. Tak někdy divně hrajou, já nevím. Jano, mě tak smutně rozladí. — Ale při tom bych bez nich žít nemohla.“

„Ne, Gýžo, ty budeš žít — snad dlouho, ale budeš žít. Mám kraj kradeného lesa, to je můj kraj a oheň, který praská a hřeje. Musím od něj, hodně daleko, až tam, kde přírodu zhubil mozek a kde vládne krvi židle. Tam není vůně lesa s vyhrátou prstí, tam se slunce dělá.“ Tehdy se třásla stráž radostí a Jano jel do města, topeného bez slunce.

Neznal jej nikdo, ale přece na něm město bohatlo. Dávalo mu peníze za světlo přírody a to je větší skvost, než zdraví chudákovy. Dýmy se zbarvily v písni pravdy a město se hřálo jako na slunci. Blažené Grandopolis! Ale Jano chřádl. Slunce nenašel. Tóny jeho houslí ztvrdly v betonový chaos. Vino polilo duši přírody. Jen v dáli — v zlatém údolíčku, vzpomínala Gýža. Sedí u kamene a dívá se na stráž. Hledá ve směsi větrů ten, který přichází od Jánečka. Jáno, pošli peníze do pekla a pojď — vrať se. Bez slunce zajdeš, srdce ti umře a housle zkrvaví. Vrať se k ohni!

Gýža churaví. Cikáni zajeli s ní na hranice Grandopolu. Už viděla obrysy dýmů, valících se z továren. Smutná — bledá.

Jáno se doslechl, že jsou u Grandopole cikáni. To byl první úsměv, který na něm lidé viděli. A Jano klopytal pak z města. Klopytal každým krokem, ale došel. Tam už byla příroda, tam už ho slunce svázalo a sněžný vítr jej políbil. Tělo se napíná a z lesa letí dívčina. „Jáno, Jáno!“

Gýža nemohla pochopit. Modré oči zešedivěly a tvář rozbilo tisíce vrásek. Všechny tak smutně běžely, divně se prohýbaly, ale v očích zapadl stín.

„Vidíš, Gýžo, poznal jsem, že nejsme bez kraje. Náš kraj jsou cesty, lesy a vítr.“

Stráž zase modrala. Jako pole s pluhem slunce. Srdce cikánů dozrála a housle hrají. Hraje na ně zdravý člověk a v cikánské vášni zní tempo svatební.

tramping — rošťáctví, tramp — bílá bestie

Tak nazývá jakýsi br. Dr. Klíma v „Sokolském věstníku“, str. 628, tramping. Co již všechno se nehodí na tramping. Avšak již tato slova neukazují na vysokoškolské vzdělání tohoto Dra., vždyť dnes již každý nádeník mluví lépe než tento vysokoškolák a k tomu ještě doktor. Otrávil prý jej již název TRAMPING. (Jaké by to bylo štěstí pro nás, kdyby každého takového člověka otrávil toto jméno, co bych za to dal!)

Tramping prý začal weekendem... Jaká ironie! Nevím, jak si onen Dr. Klíma představuje, že tramp nosí u plavek (?) nůž na rozparování šedých medvěďů, kterému se lámanou angličtinou říká grizzly. Nepsal-li tento článek po čtení nějaké indiánky nebo aspoň večerního expres-nočníku, nevím, jak se k tomuhle mohl dostat. Neboť jsem dosud neslyšel, že by u nás žili šedí medvědi; či snad je chce sem nasadit?

Což tohle by ještě celkově nebylo zlé, ač to svědčí o pomatení smyslů, ale... tramp prý, sedí-li na louce, huláká jako posedlý, obléká se do páchnoucích a špinavých hadrů, posilňuje si ducha ohnivou vodou (?) a huláká námořnické odrhovačky, přivezené z putyk. Chová prý se jako BÍLÁ BESTIE, která prý vykonává všechny své potřeby veřejně. Bude prý na poutích a slušných lidech a turistech (jakým ovšem on jistě není), aby prý nás odstranili buď po dobrém nebo po zlém.

Rád bych jen věděl, jak si tento Dr. Klíma představuje tramping (mimo shora již vypočítané)? Podle něho se má tedy chodit na tramp (viz společenské chování, zvl. vydání pro styk s přírodou): lakové polo-

botky, salonní oblek, bílé rukavičky. Říkat vrchní revidente a milostivá vrchní pohlavní doktorová.

Rád bych věděl, jak by mohli takoví lidé bránit našemu pobytu v přírodě, již si jistě více vážíme než oni. Nestačí-li již některé jejich zákazy, dovedeme se také, budou-li takto pokračovat, ozvat, a pak uvidíme, kdo vyhraje.

A chování jejich... Oni si myslí, že ty jejich sprosté písně, opěvující prostitutky z ulice, chlast a pod., zpívané a řvané v hospodě (při schůzi) jsou lepší. Vím, co by chtěl br. Klíma — abychom zpívali sokolské písničky a pod. Ale to, bohdá, již nebude. Nepotřebujeme a nebudeme nikdy potřebovat rady takovýchto lidí. Nechceme do našeho života žádné politikařeni ani spolkaření, a proto nám vlezte na záda. Vystupujeme proto z takovýchto spolků, poněvadž jak sám vím, je v těchto spolcích slovo bratrství pouhý žvást. A ohledně otužení se v tělocvičnách, nevím, co je lepší, zda to cvičení v zaprášených tělocvičnách, kde spíše dostane takový slabý kluk tuberu, nebo pobyt na čerstvém vzduchu v lese.

Myslím, že je již na čase, aby všichni kamarádi, kteří dosud jsou v takovýchto spolcích, když viděli, jak do nich dovedou štvátí jejich bratři, aby vystoupili a ukázali tak, že si tramping od takovýchto lidí vzít nedají.

Tramp — bílá bestie — vykonává všechny své potřeby veřejně. A takový Dr. Klíma, ten si jistě musí brát s sebou na výlet 00, aby nepokálel přírody. Hodno následování. Bludnej Joe.

— Poslouchej, Tědouši, do tý krásný pastě, co sme včera položili před boudu, do tý nechytne nic.

— Dididi, a proč že by?

— Von ji někdo ukrad.

— Já bysem nechtěl tejd' na zimu bejt slonem.

— Proč, pane kolego?

— Poněvadž, kdybysem měl rýmtu a vysmrkal se, tak byste to musel odvézt na vozejku!